

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3937/2022
02.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драган Живковић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорација „Крушик“ а.д. Ваљево, кога заступа пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради поништаја решења и преображаја радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 131/22 од 18.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 131/22 од 18.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 226/21 од 26.10.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог од 26.03.2021. године, којим је тужилци отказан Уговор о раду због престанка потребе за радом тужиље на више различитих пројеката и утврђено да је тужилца засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 08.08.2019. године на радном месту „ББ“ што је тужени дужан да призна и тужилцу врати на рад. Обавезан је тужени да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати 52.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 131/22 од 18.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 226/21 од 26.10.2021. године.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка

из члана 374. став 1. ЗПП учињене у поступку пред другостепеним судом и одредбе члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Испитујући побијану другостепену пресуду у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог изјављена против другостепене пресуде дозвољена, али неоснована.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Другостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се паушално указује ревизијом туженог. Ревизија не може да се изјави због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП у смислу одредбе члана 407. став 1. тачка 1, 2. и 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код туженог на основу Уговора о раду од 04.08.2017. године на одређено време у периоду од 07.08.2017. до 31.08.2017. године, на пословима „ББ“. Након тога тужила је са туженим закључила више сукцесивних уговора о раду на одређено време, који је према последњем закљученом Анексу од 01.05.2018. године трајао до 30.06.2018. године. Тужила је потом закључила Анекс уговора о раду 22.06.2018. године, којим јој је продужен рад због потребе реализације пројекта по уговору број ../16. Почев од Анекса 03.10.2019. године, тужила је распоређена на радно место „ВВ“ за период од 01.10.2019. до 30.11.2019. године, а затим је закључила више Анекса уговора о раду само у погледу трајања радног односа, ради реализације пројекта по уговору број ../16, те од 23.03.2020. године ради реализације пројекта по више уговора ..., .., .. и .., да би решењем тужене од 26.03.2021. године тужили престао радни однос са 31.03.2021. године, због престанка потребе за радом тужиле на више различитих пројеката.

Нижестепени судови су становишта да су у конкретном случају испуњени услови за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, будући да није постојао основ заснивања радног односа на одређено време, у складу са одредбом члана 33. став 1. тачка 7. Закона о раду, па су у смислу одредбе члана 37. став 6. Закона о раду испуњени услови да је радни однос заснован на неодређено време. Поред наведеног, Анекси којима се предвиђа рад на пројекту, закључени су супротно члану 37. став 4. тачка 2. Закона о раду. На темељу тако изнетих разлога, нижестепени судови су поништили, као незаконито, решење туженог којим је тужили утврђен престанак радног односа.

Врховни касациони суд је становишта да је побијана пресуда донета правилном применом материјалног права на утврђено чињенично стање.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...75/14) прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1), послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим

запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2), изузетно од става 2.овог члана, уговор о раду на одређено време може да се закључи за рад на пројекту чије је време унапред одређено, најдуже до завршетка пројекта (став 4. тачка 2), ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Уговор о раду може да се закључи на одређено време у складу са одредбом члана 37. став 1. Закона о раду, а за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или наступањем одређеног догађаја за време трајања тих потреба. Радни однос заснован на одређено време, у складу са ставом 2. исте одредбе, не може трајати дуже од 24 месеца. Изузети од временског ограничења трајања радног односа на одређено време прописани су одредбом истог члана у ставу 4. Један од изузетака прописан у тачки 2. јесте рад на пројекту чије је време унапред одређено, а најдуже до завршетка пројекта.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је сво време код туженог обављала исте послове до престанка радног односа 31.03.2021. године. Имајући у виду да је тужила те послове обављала преко две године, правилан је закључак нижестепених судова да није реч о повећаном обиму посла који је изискивао ангажман тужиле, нити завршетку пројекта, већ је потреба за пословима тужиле била стална. Закључивањем више уговора на одређено време тужени је поступао противно одредбама закона којима је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио права послодавца. С обзиром на то да је тужила непрекидно радила више од две године на истим пословима, а након 08.08.2019. године, када је требало да јој престане радни однос наставила је да ради код туженог по новом уговору о раду, правилан је закључак нижестепених судова да је дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дана 08.08.2019. године, у смислу члана 37. став 1. и 6. Закона о раду. Зато су неосновани ревизијски наводи туженог којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужила засновала радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројекта туженог по уговорима, су без утицаја. По оцени Врховног касационог суда наведена околност нема значаја, зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужиоца на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужиле.

С обзиром на то да је тужили радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време то је правилно, као незаконито, поништено оспорено решење о престанку радног односа због истека рока на који је заснован, јер се преображени радни однос, сада као радни однос на неодређено време, не може законито отказати због протеча времена.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП. то је применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**